

POSTANOWIENIE

Dnia 30 grudnia 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie z powództwa M. W.
przeciwko Samodzielnemu Publicznemu Zakładowi Opieki Zdrowotnej (...) w R.
o ochronę dóbr osobistych i zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 30 grudnia 2020 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 1 kwietnia 2019 r., sygn. akt V ACa (...),

- 1) odrzuca skargę kasacyjną,**
- 2) oddala wniosek adw. I. M. o przyznanie ze Skarbu Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu**
- 3) oddala wniosek pozwanego o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną powoda M. W. od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 1 kwietnia 2019 r. Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Skarżący, wnosząc skargę kasacyjną zarzucił zaskarżonemu orzeczeniu naruszenie art. 278 § 1 w związku z art. 290 § 1 k.p.c. przez powielenie błędu Sądu pierwszej instancji i w konsekwencji nieuwzględnienie wniosku powoda o dopuszczenie dowodu z Instytutu Psychiatrii i Neurologii w W. na okoliczność ustalenia, czy choroba powoda i sposób jego leczenia był zgodny ze sztuką lekarską i zasadami wiedzy medycznej oraz czy sporządzona w toku sprawy dokumentacja dotycząca konieczności stosowania środka zabezpieczającego była prawidłowa i właściwa dla rozpoznanego przypadku w sytuacji, w której stwierdzenie powyższych okoliczności

wymagało wiedzy specjalnej. Ponadto zarzucił naruszenie art. 194 § 3 k.p.c., również przez powielenie błędu Sądu pierwszej instancji i oddalenie wniosku o wezwanie do udziału w sprawie w charakterze pozwanych Zespołu Opieki Zdrowotnej w D., Skarbu Państwa - Regionalnego Ośrodka Psychiatrii Sądowej w B., Szpitala Specjalistycznego im. (...) SP ZOZ w K., Skarbu Państwa - Dyrektora Aresztu Śledczego w K., co spowodowało, że powód nie mógł udowodnić różnic w opisach zawartych w dokumentacji medycznej i stawianych diagnozach, a co za tym idzie ich negatywnego wpływu na możliwość prawidłowego funkcjonowania, podjęcia pracy, prawidłowego operowania inteligencją i w konsekwencji doprowadzenia do rozstroju zdrowia.

Odnosząc się do sposobu sformułowania podstaw kasacyjnych należy zwrócić uwagę, że skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, różniącym się znacząco od zwykłego środka zaskarżenia w toku instancji. Skarga kasacyjna nie może zatem sprowadzać się do powielenia apelacji. Skarżący tymczasem w podstawie naruszenia przepisów postępowania powielił wprost zarzuty przytoczone w apelacji, przytaczając art. 278 § 1, 290 § 1 i 194 § 3 k.p.c. i poprzestając na stwierdzeniu, że Sąd Apelacyjny powtórzył błąd Sądu pierwszej instancji, naruszając również te przepisy. Podstawa skargi kasacyjnej została sformułowana wadliwie, bowiem istotą postępowania kasacyjnego jest ocena naruszenia przepisów postępowania w instancji odwoławczej. Skarżący nie złożył zaś w postępowaniu odwoławczym wniosków dowodowych, stąd też zarzut naruszenia art. 278 § 1 i art. 290 § 1 k.p.c. nie mieści się w podstawie kasacyjnej określonej w art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c. Podobnie, w postępowaniu odwoławczym nie ma zastosowania przepis art. 194 k.p.c., a więc Sąd Apelacyjny tego przepisu nie mógł naruszyć. Należało zatem przytoczyć te przepisy, które - w ocenie skarżącego - naruszył Sąd drugiej instancji, uznając za prawidłowe pominięcie przez Sąd Okręgowy wniosków o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego i instytutu naukowego oraz o dopozwanie wskazanych podmiotów. Takich przepisów w skardze kasacyjnej nie ma.

Niezależnie od powyższego należy zwrócić uwagę, że podnoszone zarzuty sprowadzają się do polemiki z poczynionymi w niniejszej sprawie ustaleniami faktycznymi. W pierwszym przypadku zarzut wprost dotyczy wniosku dowodowego, a w drugim, chociaż formalnie związany jest z wezwaniem do udziału w sprawie, sprowadza się do możliwości dowodzenia różnic w opisach zawartych w dokumentacji medycznej i diagnozach. Ustawodawca wyraźnie uregulował w art. 398¹³ § 2 k.p.c., że Sąd Najwyższy jest związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia, a podstawą

skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów (art. 398³ § 3 k.p.c.).

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁶ § 3 k.p.c. odrzucił skargę kasacyjną jako niedopuszczalną.

Odnosząc się do żądania zasądzenia na rzecz pełnomocnika powoda kosztów nieopłaconej pomocy prawnej świadczonej z urzędu w niniejszym postępowaniu kasacyjnym i mając na uwadze powyższe argumenty, należy powołać się na utrwalony w orzecznictwie Sądu Najwyższego pogląd, że sporządzenie skargi kasacyjnej podlegającej odrzuceniu nie uzasadnia przyznania ze środków publicznych kosztów nieopłaconej pomocy prawnej (zob. postanowienie SN z dnia 11 maja 2011 r., sygn. akt II CSK 699/10, OSNC Zbiór Dodatkowy nr C/2011, poz. 72, Biuletyn SN 2011, nr 5, s. 15, por. także postanowienia SN z dnia 12 listopada 2014 r., sygn. akt II PZ 17/14, www.sn.pl, z dnia 3 sierpnia 2012 r., sygn. akt I CSK 106/12, www.sn.pl, z dnia 26 listopada 2010 r., sygn. akt IV CSK 332/10, nie publ., z dnia 20 września 2007 r., sygn. akt II CZ 69/07, OSNC 2008, nr 3, poz. 41, Biuletyn SN 2007, nr 12, s. 13).

Zawarty w odpowiedzi na skargę wniosek o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych, podlega oddaleniu. Pozwany w odpowiedzi wniósł jedynie o odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na brak podstaw do jej przyjęcia, a także ich niewskazanie i nieuzasadnienie, ewentualnie w przypadku przyjęcia do rozpoznania o oddalenie skargi kasacyjnej jako bezpodstawnej i z tymi żądaniami związany był wniosek o zasądzenie kosztów postępowania. Nie wniósł zaś o odrzucenie skargi, a tym samym koszty sporządzenia i wniesienia odpowiedzi na skargę nie mogą być uznane za koszty celowej obrony (por. m. in. postanowienia SN z dnia 20 sierpnia 2014 r., sygn. akt II CSK 77/14, OSNC 2015, nr 7 - 8, poz. 91, Biuletyn SN 2014, nr 9, s. 9 - 10, z dnia 5 grudnia 2013 r., sygn. akt III SK 23/13, z dnia 18 grudnia 2012 r., sygn. akt II CSK 397/12, www.sn.pl).